

Satira Cty F i l i p a.

"Správný chlap," říkával můj děda "má hned několik vášní. A to proto, že jedna velká vášně člověka ničí."

Pokud vím, měl děda čtyři velké vášně: včely, karty, alkohol - tedy jak on říkával haluzkovici a koně. To bylo ještě za Rakousko-Uherska.

Učitel-děchodce o němž chci psát má jednu vášně. Sepisuje dlouhá pojednání o tom jak by měla socialistická literatura vypadat a kam by se měla ubírat. Lohu odpřísáhnout, že můj děda Antonín svým vášním rozuměl. Byl to vynikající včelař, ve ferblu byl k nepřekonání, jeho slivovice byla pověstná na celém Vavlašsku a koním rozuměl lépe než prohnání koňari z Haliče s nimiž na vsetínském rynku svedl nejeeden vítězný souboj.

C děchodci sepisovateli učených pojednání o socialistickém realismu se však nechtějí říci, že by literaturu rozuměl, ale v současném období téměř zkonsolidovaném, může tento radit i soudit což nikdy předtím nemohl. Už několik let před rokem 1968 zásoboval uvedený učitel-děchodce redakci ostravského "Červeného květu" svými výplody, ovšem ani jeden z redaktorů se neodvážil jeho články publikovat. Po roce 1968, kdy "Červený květ" byl výnosem KNV v Ostravě zastaven se před soudruhům učitelem v důchodu naráz otevřely široké publikační možnosti.

Jeho unavené srdce poskočilo radostí. Ve svém prvním článku v němž prokázal věrnost straně se uvědomělý děchodce vypořádal v ostravské "Nové svobodě" s "Červeným květem". V článku z r. 1970 pod názvem "Fryč z bludných cest" se vypořádal s Václavem Havlem, Franzem Kafkou, prof. Goldstuckerem a se mnou. V "Nové svobodě" o nás tehdy napsal, že jsme rozvrácení estéti neschopní plodit literaturu se zdravým socialistickým jádrem. Souhlasí, pokud vím nemá Václav Havel, člověk od přírody kritický zvláštní touhu podobnou literaturu psát. Přiznávám, že i já o t.zv. zdravém proudu v socialistické literatuře toho mnoho nevím. Prof. Goldstucker ví asi více, ale sám krásnou literaturu nepíše. Záhadou zas zůstává jak se mezi nás dostal nebožtík Franz Kafka.

Od r. 1970 publikoval soudruh učitel-děchodce ještě několik dalších pojednání v nichž nikdy neopomenul zdůraznit svou oddanost a lásku k Sovětskému svazu. Avšak totální případ zaslepenosti prokázal letos na jaře, kdy svůj článek o Solženicynově knize "Souostroví Gulag" uvedl v ostravské "Nové svobodě" větou, která už vešla do dějin současné české žurnalistiky jako holý důkaz cynismu a blbosti epochy téměř zkonsolidované:

"Ačkoliv jsem Archipel Gulag nečetl," psal soudruh učitel-děchodce, "musím tuto knihu odsoudit, neboť hrubým způsobem pomlouvá Sovětský svaz a jeho lid."

A nálem bych zapoměl dodat - děchodce-učitel se jmenuje František Vystrčil. Měl jsem ho rok na češtinu.

To byla fejetonová glosa Cty Filipa. Svobodná Evropa.

Bez komentáře.

Uveřejňujeme článek respektive jen malou část článku "O některých otázkách vysokého školství v Sovětském svazu" od autorů K. Bedrna, E. Krejčí jež vyšel v čísle 8/1953 časopisu "Praha Moskva".

Zkušenosti a poučení, které jsme si ze Sovětského svazu přinesli, jsou opravdu zásadního významu, neboť sovětské vysoké školy vyřešily všechny základní úkoly a problémy, před nimiž naše vysoké školství ještě stojí. A proto také všechny tyto poznatky sovětského vysokého školství se při rozpracování školů a při celkové výstavbě našich vysokých škol stávají základním kamenem, na němž je možno na dlouhá léta dopředu bezpečně stavět.

V Sovětském svazu není neponěk mezi praktickými úspěchy a rozvojem teoretického, vědeckého bádání. Uvědomělex tam uskutečňují Stalinovu poučku o tom, že je nutné, aby je teoretické, vědecké bádání předstihovalo a vyzbrojovalo prakticky v jejich boji za vítězství socialismu, komunismu.